

שבת א:א – א:ד

פרק א: משנה א

יציאות השבת שבתים ששהן ארבע בפנים, ושבתים ששהן ארבע בחוץ.
כיצד?

העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים,
פשט העני את ידו לפנים
ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא,
העני חייב ובעל הבית פטור.
פשט בעל הבית את ידו לחוץ
ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס,
בעל הבית חייב והעני פטור.
פשט העני את ידו לפנים
ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא,
שניהם פטורין.
פשט בעל הבית את ידו לחוץ
ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס,
שניהם פטורין.

פרק א: משנה ב

לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל.
לא יכנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין.
ואם התחילו, אין מפסיקין.
מפסיקים לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקים לתפלה.

פרק א: משנה ג

לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישכח ויצא.
ולא הלבלר בקלמוסו.
ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנר.
באמת אמרו, הסזן רואה היכן תינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא.
כיצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עברה.

פרק א: משנה ד

ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גריון כשעלו לבקרו.
נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל,
ושמנה עשר דברים גזרו בו ביום.

שבת א:ה – א:ח

פרק א: משנה ה

בית שמאי אוקרים:
אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שישורו מבעוד יום.
ובית הלל מתירין.

פרק א: משנה ו

בית שמאי אוקרים:
אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור, אלא כדי שיהבילו מבעוד יום,
ולא את הצמר ליורה, אלא כדי שיקלט העין.
ובית הלל מתירין.
בית שמאי אוקרים:
אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום. **ובית הלל**
מתירין.

פרק א: משנה ז

בית שמאי אוקרים:
אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו,
אלא כדי שיעיב למקום קרוב.
ובית הלל מתירין.

פרק א: משנה ח

בית שמאי אוקרים:
אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי,
אלא כדי שיעשו מבעוד יום.
וככלן **בית הלל** מתירין עם השמש.

שבת א:ט – ב:א

פרק א: משנה ט

אמר רבן שמעון בן גמליאל:
נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לכן לכובס נכרי
שלשה ימים קדם לשבת.
ושוין אלו ואלו; שטוענין קורות בית הכד ועגולי הגת.

פרק א: משנה י

אין צולין בשר, בצל, וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום.
אין נותנין פת לתנור עם השכה, ולא חררה על גבי גחלים,
אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום.
רבי אליעזר אומר: כדי שיקרם התחתון שלה.

פרק א: משנה יא

משלשלין את הפסח בתנור עם השכה.
ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד.
ובגבולין, כדי שיאחז האור ברבן.
רבי יהודה אומר: בפתחין, כל שהוא.

פרק ב: משנה א

במה מדליקין ובמה אין מדליקין?
אין מדליקין
לא בלכש, ולא בחסון, ולא בכלה, ולא בפתילת האידן,
ולא בפתילת המדבר, ולא בירוקה שעל פני הסמים, ולא בזפת,
ולא בשעוה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שרפה, ולא באליה, ולא בחלב.
נחום המדי אומר: מדליקין בחלב מבשל.
וחכמים אומרים: אחד מבשל ואחד שאינו מבשל, אין מדליקין בו.

שבת ב:ב – ב:ה

פרק ב: משנה ב

אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב.
רבי ישמעאל אומר: אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת.
וחכמים מתירין בכל השמנים:
בשמן שמשחין, בשמן אגוזים, בשמן צנונות,
בשמן דגים, בשמן פקועות,
בעטרן וכנפס.
רבי טרפון אומר: אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד.

פרק ב: משנה ג

כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן.
וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן.
פתילת הבגד שקפלה ולא הבכה -
רבי אליעזר אומר: טמאה, ואין מדליקין בה.
רבי עקיבא אומר: טהורה, ומדליקין בה.

פרק ב: משנה ד

לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן
ויתננה על פי היר בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא של חרס.
ורבי יהודה מתיר.
אבל אם חברה היוצר מתחלה, מתר, מפני שהוא כלי אחד.
לא ימלא אדם את הקערה שמן
ויתננה בצד היר ויתן ראש הפתילה בתוכה, בשביל שתהא שואבת.
ורבי יהודה מתיר.

פרק ב: משנה ה

המככה את היר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים,
מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן,
פטור.
כחם על היר, כחם על השמן, כחם על הפתילה, חיב.
ורבי יוסי פוטר בכלן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פחם.

שבת ב:ו – ג:ב

פרק ב: משנה ו

על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן,
על שאינן זהירות (1) בנדה (2) ובחלה (3) ובהדלקת הנר.

פרק ב: משנה ז

שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם השקה:
(1) עשרתם? (2) ערבתם? (3) הדליקו את הנר.
ספק השקה ספק אין השקה,
אין מעשרין את הודאי, ואין מטבילין את הכלים,
ואין מדליקין את הנרות,
אבל מעשרין את הדמאי, ומערבין, וטומנין את החמין.

פרק ג: משנה א

כירה שהסיקוה בקש ובגבכא, נותנים עליה תבשיל.
בגפת ובעצים, לא יתן עד שיגרוף, או עד שיתן את האפר.
בית שמאי אומרים: חמין אכל לא תבשיל.
ובית הלל אומרים: חמין ותבשיל.
בית שמאי אומרים: נוטלין אכל לא מחזירין.
ובית הלל אומרים: אף מחזירין.

פרק ג: משנה ב

תנור שהסיקוהו בקש ובגבכא, לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו.
כפח שהסיקוהו בקש ובגבכא, הרי זה ככירים;
בגפת ובעצים, הרי הוא כתנור.

שבת ג:ג – ג:ו

פרק ג: משנה ג

אין נותנין ביצה בצד המוחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין.
ורבי יוסי מתיר.
ולא יטמיננה בחל ובאבק דרכים בשביל שתצלה.

פרק ג: משנה ד

מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סלון של צונן לתוך אמה של חמין.
אמרו להו **חכמים**:
"אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת, אסורין ברחיצה ובשתיה;
ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב, אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה".
מוליאר הגרוף, שותין הימנו בשבת.
אנטיכי, אף על פי שגרופה, אין שותין ממונה.

פרק ג: משנה ה

המוחם שפנהו, לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו,
אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירו.
האלפס והקדרה שהעבירו מרתחין, לא יתן לתוכו תבלין,
אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי.
רבי יהודה אומר: לכל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר.

פרק ג: משנה ו

אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן.
ואם נותנו מבעוד יום, מתיר.
ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן.
מטלטלין נר חדש, אבל לא ישן.
רבי שמעון אומר: כל הנרות מטלטלין, חוץ מן הנר הדולק בשבת.
נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות.
ולא יתן לתוכו מים, מפני שהוא מכבה.

שבת ד:א – ה:ב

פרק ד: משנה א

בְּמָה טוֹמְנִין וּבְמָה אֵין טוֹמְנִין?
אֵין טוֹמְנִין לֹא בְּגֵפֶת וְלֹא בְּזָבֵל, לֹא בְּמִלַּח וְלֹא בְּסִיד וְלֹא בְּחַל,
בֵּין לַחִים בֵּין יְבֻשִׁים.
לֹא בְּתֵבּוֹ וְלֹא בְּזָגִים וְלֹא בְּמוֹכִים וְלֹא בְּעִשְׂבִים
בְּזִמּוֹן שֶׁהוּא לַחִים, אֲבָל טוֹמְנִין בְּהוּ כֶּשֶׁהוּ יְבֻשִׁין.
טוֹמְנִין בְּכֶסֶת וּבְפָרוֹת, בְּכַנְפֵי יוֹנָה וּבְנִסְרֵת שֶׁל חֲרָשִׁים
וּבְנִעֲרֵת שֶׁל פִּשְׁתָּן דָּקָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּדָקָה וּמִתִּיר בְּגִסָּה.

פרק ד: משנה ב

טוֹמְנִין בְּשִׁלְחִין, וּמִטְלָטְלִין אוֹתוֹ, בְּגִזֵי צֶמֶר, וְאֵין מִטְלָטְלִין אוֹתוֹ.
כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה? נוֹטֵל אֶת הַכְּסוּי וְהוּן נוֹפְלוֹת.
רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֶזְרִיָּה אוֹמֵר:
קָפָה, מָטָה עַל צֶדֶה וְנוֹטֵל, שָׁמָּא יֵטֵל וְאֵינוֹ יָכֵל לְהַחְזִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: נוֹטֵל וּמַחְזִיר.
לֹא כֶּסֶהוּ מִבְּעוֹד יוֹם, לֹא יִכְסְנוּ מִשְׁתַּחֲשָׁךְ. כֶּסֶהוּ וְנִתְגַּלָּה, מִתֵּר לְכֶסֶתוֹ.
מִמֵּלָא אֶת הַקִּיתוֹן וְנוֹתֵן לְתַחַת הַכֶּר, אוֹ תַחַת הַכֶּסֶת.

פרק ה: משנה א

בְּמָה בְּהִמָּה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
יוֹצֵא הַגָּמֵל בְּאַפְסָר, וְנֵאקָה בְּחֶטֶם, וְלִבְדָּקִים בְּפֶרַמְבִּיא, וְסוֹס בְּשִׁיר,
וְכֹל בְּעֵלֵי הַשִּׁיר יוֹצֵאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים בְּשִׁיר,
וּמִזִּין עֲלֵיהֶן וְטוֹבְלִין בְּמִקְוָם.

פרק ה: משנה ב

חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת, בְּזִמּוֹן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ.
זָכָרִים יוֹצֵאִין לְבוּבִין. רְחֵלוֹת יוֹצֵאוֹת שְׁחוּזוֹת, כְּבוֹלוֹת וּכְבוֹנוֹת.
הָעִזִּים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת.
רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכֶלֶן, חוּץ מִן הַרְחֵלִין הַכְּבוֹנוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: עִזִּים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת לִיבֵשׁ, אֲבָל לֹא לְחָלָב.

שבת ה:ג – ו:ב

פרק ה: משנה ג

וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
לֹא יֵצֵא גָמֹל בְּמִטּוֹטְלָתָהּ, לֹא עֶקֶד וְלֹא רָגוּל, וְכֵן שְׂאֵר כָּל הַבְּהֵמוֹת.
לֹא יִקְשֹׁר גְּמָלִים זֶה בְּזֶה וְיִמְשֹׁךְ.
אֲבָל מִכְּנִיס חֲבָלִים לְתוֹךְ יָדוֹ וְיִמְשֹׁךְ, וּבִלְבַד שְׂלֵא יִכְרֹךְ.

פרק ה: משנה ד

אֵין חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָה קְשׁוּרָה לוֹ,
וְלֹא בְּזוּג, אִף עַל פִּי שֶׁהוּא פְּקוּק, וְלֹא בְּסֶלֶם שֶׁבְּצוּאָרוֹ,
וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבְּרִגְלוֹ.
וְאֵין הַתְּרַנְּגוּלִין יוֹצֵאִין בְּחוּטִין, וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרִגְלֵיהֶם.
וְאֵין הַזְּכָרִים יוֹצֵאִין בְּעִגְלָה שֶׁתַּחַת הָאֵלֶּיהָ שְׁלָהוּ.
וְאֵין הַרְחָלִים יוֹצֵאִים חֲנוּנוֹת.
וְאֵין הָעֶגְלָה יוֹצֵא בְּגִימוֹן.
וְלֹא פָּרָה בְּעוֹר הַקֶּפֶר, וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֵיהָ.
פָּרְתוֹ שֶׁל רֶבִי אֱלֵעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הֵיטָהּ יוֹצֵאָה בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֵיהָ,
שְׂלֵא בְּרִצּוֹן חֲכָמִים.

פרק ו: משנה א

בְּמָה אִשָּׁה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
לֹא תֵצֵא אִשָּׁה לֹא בְּחוּטֵי צֶמֶר וְלֹא בְּחוּטֵי פִשְׁתָּן
וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרֵאשָׁה. וְלֹא תִטְבַּל בָּהֶן עַד שֶׁתִּרְפֹּם.
וְלֹא בְּטִטְפַת וְלֹא בְּסִנְבוּטִין בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָן תְּפוּרִין.
וְלֹא בְּכַבּוּל לְרִשׁוֹת הַרְבִּים.
וְלֹא בְּעִיר שֶׁל זֶהָב, וְלֹא בְּקִטְלָא, וְלֹא בְּנִזְמוֹת,
וְלֹא בְּטִבְעַת שְׂאֵין עָלֶיהָ חוֹתָם, וְלֹא בְּמַחַט שְׂאֵינָה נְקוּבָה.
וְאִם יֵצֵאת, אֵינָה חֲזִיבַת חֲטָאת.

פרק ו: משנה ב

לֹא יֵצֵא הָאִישׁ בְּסִנְדָּל הַמְּסַמֵּר, וְלֹא בִּיחִיד בְּזִמּוֹן שְׂאֵין בְּרִגְלוֹ מִכָּה,
וְלֹא בְּתַפְלִין, וְלֹא בְּקִמְעַ בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָו מִן הַמְּמַחָה, וְלֹא בְּשִׂרְיוֹן,
וְלֹא בְּקִסְדָּא, וְלֹא בְּמִגְפָּיִם.
וְאִם יֵצֵא, אֵינָו חֲזִיבַת חֲטָאת.

שבת ו:ג – ו:ו

פרק ו: משנה ג

לא תצא אשה במחט הנקובה, ולא בטבעת שיש עליה חותם,
ולא בכוליאר, ולא בכובלת, ולא בצלוחית של פליטון.
ואם יצתה, חיבת חטאת, דברי **רבי מאיר**.
ו**חכמים** פוטרין בכובלת ובצלוחית של פליטון.

פרק ו: משנה ד

לא יצא האיש לא בסיף, ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה, ולא ברמח.
ואם יצא, חיב חטאת.
רבי אליעזר אומר: תכשיטין הן לו. ו**חכמים** אומרים: אינן אלא לגנאי,
שנאמר: "וכתתו חרבותם לאתים וּחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמוֹמְרוֹת,
לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיה ב).
בירית, טהורה, ויוצאין בה בשבת.
כבלים, טמאין, ואין יוצאין בהם בשבת.

פרק ו: משנה ה

יוצאה אשה בחוטי שער,
בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה,
ובטטפת ובסנבוטין בזמן שהו תפורין.
בכבול ובפאה נכרית לחצר.
במוך שבאזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהתקינה לנדתה.
בפלפל ובגרגיר מלח ובכל דבר שתתן לתוך פיה,
ובלבד שלא תתן לכתחלה בשבת. ואם נפל, לא תחזיר.
שן תותבת ושן של זהב, **רבי מתיר**, ו**חכמים** אוסרים.

פרק ו: משנה ו

יוצאה בסלע שעל הצינית.
הבנות קטנות יוצאות בחוטין ואפלו בקסמין שבאזניהם.
ערביות יוצאות רעולות, ומדייות פרופות,
וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה.

שבת ו:ז – ו:י

פרק ו – משנה ז

פּוֹרְפֵת עַל הָאָבֹן וְעַל הָאֶגּוֹז וְעַל הַמִּטְבֵּעַ,
וּבְלִבְד שְׁלֵא תִפְרֹף לְכַתְחֵלָה בְּשַׁבָּת.

פרק ו – משנה ח

הַקֵּטֵעַ יוֹצֵא בְקַב שְׁלוֹ, דְּבָרֵי **רַבִּי מֵאִיר**.
וְרַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר.
וְאִם יֵשׁ לוֹ בֵּית קְבוּל כְּתוּתִים, טָמֵא.
סְמוּכּוֹת שְׁלוֹ, טָמֵאִין מִדְּרָס, וְיוֹצֵאִין בְּהוֹ בְּשַׁבָּת, וְנִכְנָסִין בְּהוֹ בְּעֵזְרָה.
כֶּסֶף וְסְמוּכּוֹת שְׁלוֹ, טָמֵאִין מִדְּרָס, וְאִין יוֹצֵאִין בְּהוֹ בְּשַׁבָּת,
וְאִין נִכְנָסִין בְּהוֹ בְּעֵזְרָה.
אֲנִקְטָמִין טְהוֹרִין, וְאִין יוֹצֵאִין בְּהוֹ.

פרק ו – משנה ט

הַבְּנִים יוֹצֵאִין בְּקִשְׁרִים, וּבְנֵי מְלָכִים בְּזוּגִין.
וְכֹל אָדָם, אֵלֵא שֶׁדִּבְרוּ חֲכָמִים בְּהוֹה.

פרק ו – משנה י

יוֹצֵאִין בְּבִיצַת הַחֶרְגוֹל, וּבִשְׁנֵן שׁוּעַל, וּבְמִסְמֵר מִן הַצְּלוּב, מִשׁוּם רְפוּאָה,
דְּבָרֵי **רַבִּי מֵאִיר**.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: אֵף בְּחַל אֶסוּר, מִשׁוּם דְּרָכֵי הָאִמּוּרִי.

שבת זיא – זיא

פרק ז: משנה א

כָּל גָּדוֹל אָמְרוּ בַשַּׁבָּת:
כָּל הַשּׁוֹכֵחַ עֵקֶר שַׁבַּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת.
הַיּוֹדֵעַ עֵקֶר שַׁבַּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה,
חַיֵּב עַל כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת.
הַיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא שַׁבַּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה,
חַיֵּב עַל כָּל אֶב מְלָאכָה וּמְלָאכָה.
הָעוֹשֶׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה מֵעִין מְלָאכָה אַחַת,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת.

פרק ז: משנה ב

אָבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חָסֵר אַחַת:
(1) הַזּוֹרֵעַ (2) וְהַחֹרֵשׁ (3) וְהַקּוֹצֵר (4) וְהַמַּעְמֵר (5) הַדָּשׁ (6) וְהַזּוֹרֵה
(7) הַבוֹרֵר (8) הַטּוֹחֵן (9) וְהַמְרַקֵּד (10) וְהַלֵּשׁ (11) וְהַאֹפֶה
(12) הַגּוֹזֵז אֶת הַצֶּמֶר (13) הַמְּלַבֵּנוֹ (14) וְהַמְּנַפֵּצוֹ (15) וְהַצּוֹבֵעוֹ
(16) וְהַטּוֹהֵה (17) וְהַמְּסַדֵּךְ (18) וְהָעוֹשֶׂה שְׁנַי בְּתֵי נִירִין
(19) וְהַאֹרֵג שְׁנַי חוּטִין (20) וְהַפּוֹצֵעַ שְׁנַי חוּטִין (21) הַקּוֹשֵׁר
(22) וְהַמְתִּיר (23) וְהַתּוֹפֵר שְׁתֵּי תְּפִירוֹת
(24) הַקּוֹרֵעַ עַל מְנַת לְתַפֵּר שְׁתֵּי תְּפִירוֹת
(25) הַצֵּד צְבִי (26) הַשּׁוֹחֲטוֹ (27) וְהַמְּפָשִׁטוֹ (28) הַמוֹלְחוֹ
(29) וְהַמַּעְבֵּד אֶת עוֹרוֹ (30) וְהַמּוֹחֲקוֹ (31) וְהַמְּחַתְּכוֹ
(32) הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת (33) וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת
(34) הַבּוֹנֵה (35) וְהַסּוֹתֵר (36) הַמְּכַבֵּה (37) וְהַמְּבַעֵיר (38) הַמְּכַה בַּפְּטִישׁ
(39) הַמוֹצִיא מֵרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת.
הָרִי אֵילוֹ אָבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חָסֵר אַחַת.

פרק ז: משנה ג

וְעוֹד כָּל אַחַר אָמְרוּ:
כָּל הַכָּשֵׁר לְהַצְנִיעַ וּמַצְנִיעִין כְּמוֹהוֹ וְהוֹצִיאוֹ בַשַּׁבָּת, חַיֵּב עָלָיו חֲטָאת,
וְכָל שֶׁאֵינוֹ כָּשֵׁר לְהַצְנִיעַ וְאֵין מַצְנִיעִין כְּמוֹהוֹ וְהוֹצִיאוֹ בַשַּׁבָּת,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא הַמַּצְנִיעוֹ.

פרק ז: משנה ד

הַמוֹצִיא תְּבוּן, כְּמֵלֵא פִי פָּרָה. עֵצָה, כְּמֵלֵא פִי גִמְל. עֲמִיר, כְּמֵלֵא פִי טָלָה.
עֲשָׂבִים, כְּמֵלֵא פִי גְדִי.
עָלִי שׁוֹם וְעָלִי בְּצָלִים, לַחִים, כְּגֵרוּגֶרֶת, יְבֵשִׁים, כְּמֵלֵא פִי גְדִי.
וְאִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא שָׁוּוּ בְּשִׁעוּרֵיהֶן.
הַמוֹצִיא אֲכָלִים כְּגֵרוּגֶרֶת, חֵיב,
וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, מִפְּנֵי שֶׁשָׁוּוּ בְּשִׁעוּרֵיהֶן,
חוּץ מִקְלַפֵּיהֶן וְגֵרְעֵינֵיהֶן וְעִקְצֵיהֶן וְסָבּוּ וּמְרִסָּנוּ.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: חוּץ מִקְלַפֵּי עֲדָשִׁים שְׁמֵתַבְּשָׁלוֹת עִמָּהֶן.

שבת ח:א – ח:ד

פרק ח: משנה א

המוציא יין, כְּדִי מְזִיגְת הַכּוֹס. חֶלֶב, כְּדִי גְמִיעָה.
דָּבֵשׁ, כְּדִי לְתוֹן עַל הַפֶּתִית. שֶׁמֶן, כְּדִי לְסוּף אֶבֶר קָטָן.
מִים, כְּדִי לְשׁוֹף בָּהֶם אֶת הַקִּילּוֹר.
וְשֶׁאֵר כָּל הַמְשָׁקִין, בְּרַב־יעִית. וְכָל הַשׁוֹפְכִין, בְּרַב־יעִית.
רבי שמעון אומר:
כֵּן בְּרַב־יעִית, וְלֹא אָמְרוּ כָּל הַשְּׁעוּרִין הַלְלוּ אֵלָּא לְמַצְנִיעִיהוּ.

פרק ח: משנה ב

המוציא חֶבֶל, כְּדִי לַעֲשׂוֹת אֶזְוֹן לְקַפָּה.
גָּמִי, כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּלֵאִי לְנֶפֶה וְלִכְבָּרָה.
רבי יהודה אומר: כְּדִי לְטַל מִמֶּנּוּ מִדַּת מִנְעַל לְקָטָן.
נֵיר, כְּדִי לְכַתֵּב עָלָיו קֶשֶׁר מוֹכָסִין. וְהַמּוֹצִיא קֶשֶׁר מוֹכָסִין, חֵיב.
נֵיר מְחוּק, כְּדִי לְכַרֵּךְ עַל פִּי צְלוּחִית קֶטְנָה שֶׁל פְּלִיטוֹן.

פרק ח: משנה ג

עוֹר, כְּדִי לַעֲשׂוֹת קָמֵעַ.
קָלָף, כְּדִי לְכַתֵּב עָלָיו פְּרִשָּׁה קֶטְנָה שֶׁבַתְּפִלִּין, שֶׁהִיא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.
דִּין, כְּדִי לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. בְּחֵל, כְּדִי לְכַחַל עֵין אַחַת.

פרק ח: משנה ד

דָּבֶק, כְּדִי לְתוֹן בְּרֹאשׁ הַשְּׁבִשְׁבֵת. זֹפֶת וְגַפְרִית, כְּדִי לַעֲשׂוֹת נֶקֶב.
שְׁעוּה, כְּדִי לְתוֹן עַל פִּי נֶקֶב קָטָן.
חֲרָסִית, כְּדִי לַעֲשׂוֹת פִּי כוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.
רבי יהודה אומר: כְּדִי לַעֲשׂוֹת פְּטוּט.
סַבִּין, כְּדִי לְתוֹן עַל פִּי כוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.
סִיד, כְּדִי לְסוּד קֶטְנָה שֶׁבַבְּנוֹת.
רבי יהודה אומר: כְּדִי לַעֲשׂוֹת כִּלְכוּל.
רבי נחמיה אומר: כְּדִי לַעֲשׂוֹת אֲנָדִיפִי.

שבת ח:ה – ט:א

פרק ח: משנה ה

אֲדָמָה, כְּחוֹתֶם הַמְרֻצוּפִים, דְּבַרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: כְּחוֹתֶם הָאֲגָרוֹת.
וְזָבַל וְחָל הַדֶּק, כְּדִי לְזַבֵּל קֶלַח שֶׁל כְּרוֹב, דְּבַרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: כְּדִי לְזַבֵּל כְּרֶשֶׁא.
חַל הַגֵּס, כְּדִי לִתֵּן עַל מְלֵא כַף סִיד. קָנָה, כְּדִי לַעֲשׂוֹת קְלָמוֹס.
וְאִם הָיָה עָב אוֹ מְרֻסָּס,
כְּדִי לְבַשֵּׁל בּוֹ בִיצָה קְלָה שְׁבִיבִיצִים, טְרוּפָה וְנִתּוּנָה בְּאֶלְפָס.

פרק ח: משנה ו

עָצֵם, כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּרוּד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: כְּדִי לַעֲשׂוֹת מְמוֹנוֹ חָף.
זְכוּכִית, כְּדִי לְגָרֵד בּוֹ רֹאשׁ הַכֶּרֶךְ.
צָרוּר אוֹ אָבֹן, כְּדִי לְזַרֵק בְּעוֹף.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּר יַעֲקֹב אוֹמֵר: כְּדִי לְזַרֵק בְּבֵהמָה.

פרק ח: משנה ז

חֶרֶס, כְּדִי לִתֵּן בֵּין פְּצִים לַחֲבֵרוֹ, דְּבַרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר: כְּדִי לַחֲתוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: כְּדִי לְקַבֵּל בּוֹ רְבִיעִית.
אָמַר רַבִּי מֵאִיר: אֵף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדַבֵּר, זָכַר לְדַבֵּר:
"וְלֹא יִמָּצָא בְּמִכְתָּתוֹ חֶרֶשׁ לַחֲתוֹת אֵשׁ מִיְקוּד" (ישעיה ל).
אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי: מִשֵּׁם רְאִיָּה? "וְלַחֲשׂוֹף מִיָּם מְגַבָּא" (שם).

פרק ט: משנה א

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: מִנֵּיִן לַעֲבוּדַת כּוֹכְבִים שְׁמֻטְמָאָה בְּמִשָּׁא כְּנֻדָּה?
שְׁנַאָמַר: "תִּזְרַם כְּמוֹ דָּוָה" (ישעיה ל),
צָא תֵאמַר לוֹ, מַה נִּדָּה מְטֻמָּאָה בְּמִשָּׁא, אֵף עֲבוּדָה זָרָה מְטֻמָּאָה בְּמִשָּׁא.

שבת ט:ב – ט:ה

פרק ט: משנה ב

מַנִּין לְסַפִּינָה שֶׁהִיא טְהוֹרָה? שֶׁנֶּאֱמַר: "דָּרַךְ אֲנִיָּה בְּלֵב יָם" (משלי ל).
מַנִּין לְעֶרוּגָה שֶׁהִיא שֹׁשֶׁה עַל שֹׁשֶׁה טְפָחִים
שְׂזוֹרְעִין בְּתוֹכָהּ חֲמֹשֶׁה זְרַעוֹנִין,
אַרְבַּעַה בְּאַרְבַּע רוּחוֹת הָעֶרוּגָה וְאֶחָד בְּאַמְצָע?
שֶׁנֶּאֱמַר: "כִּי כָאֲרָץ תּוֹצִיא צִמּוּחָהּ וּכְגִנָּה זְרוּעֶיהָ תִצְמִיחַ" (ישעיה סא),
"זְרָעָה" לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא "זְרוּעֶיהָ".

פרק ט: משנה ג

מַנִּין לְפוֹלְטוֹת שֶׁכָּבַת זֶרַע בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהִיא טְמֵאָה?
שֶׁנֶּאֱמַר: "הֵיוּ נְכוֹנִים לְשִׁלְשֶׁת יָמִים" (שמות יט).
מַנִּין שְׁמֹרְחֵי צִיּוֹן אֶת הַמִּילָה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת?
שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כְּאָבִים" (בראשית לד).
מַנִּין שְׁקוֹשְׁרֵין לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֵאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח?
שֶׁנֶּאֱמַר: "אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ" (ישעיה א).

פרק ט: משנה ד

מַנִּין לְסִיכָה שֶׁהִיא כְּשִׁתְּיָה בַּיּוֹם הַכְּפוּרִים?
אִף עַל פִּי שָׂאִין רְאִיָּה לְדַבֵּר, זִכָּר לְדַבֵּר,
שֶׁנֶּאֱמַר: "וְתָבֵא כַּמִּים בְּקִרְבוֹ וּכְשִׁמּוֹן בְּעֲצָמוֹתָיו" (תהלים קט).

פרק ט: משנה ה

הַמוֹצֵיא עֲצִים, כְּדִי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קְלָה.
תְּבַלִּין, כְּדִי לְתַבֵּל בִּיצָה קְלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה.
קְלָפֵי אֶגּוֹזִים, קְלָפֵי רְמוֹנִים, אֶסְטִיס וּפּוּאָה,
כְּדִי לְצַבֵּעַ בָּהֶן בְּגַד קָטָן בְּסַבְּכָה.
מִי רְגָלִים, נִתְר וּבְרִית, קְמוֹנִיָּא וְאַשְׁלָג, כְּדִי לְכַבֵּס בָּהֶן בְּגַד קָטָן בְּסַבְּכָה.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: כְּדִי לְהַעֲבִיר עַל הַקֶּתֶם.

שבת ט:ו – י:ב

פרק ט: משנה ו

פְּלֶפֶת, כָּל שֶׁהוּא. וְעֵטְרוֹ, כָּל שֶׁהוּא. מִיָּנִי בְּשָׁמַיִם וּמִיָּנִי מִתְּכוֹת, כָּל שֶׁהוּא. מֵאֲבָנֵי הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֵפֶר הַמִּזְבֵּחַ, מִקֶּק סְפָרִים וּמִקֶּק מִטְפָּחוֹתֵיהֶם, כָּל שֶׁהוּא, שְׂמֻצְנֵיעִין אוֹתוֹן לְגִנְזוֹן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִף הַמוֹצֵיא מִמְשֻׁמְשֵׁי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים, כָּל שֶׁהוּא, שְׂנֵאָמֵר: "וְלֹא יִדְבַק בְּיָדְךָ מֵאוֹמָה מִן הַחֶרֶם" (דְּבָרִים יג).

פרק ט: משנה ז

הַמוֹצֵיא קֶפֶת הָרוֹכֵלִין, אִף עַל פִּי שֵׁשׁ בָּהּ מִיָּנִין הַרְבֵּה, אִינוֹ חֵיב אֶלָּא חֶטְאֵת אֶחָת.
זֶרְעוֹנֵי גֵנֶה, פָּחוֹת מִכְּגָרוֹגֶרֶת. **רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא** אוֹמֵר: חֶמְשָׁה. זֶרַע קִשׁוּאִין, שְׁנַיִם. זֶרַע דְּלוּעִין, שְׁנַיִם. זֶרַע פּוֹל הַמְצָרִי, שְׁנַיִם. חֶגֶב חֵי טְהוֹר, כָּל שֶׁהוּא. מֵת, כְּגָרוֹגֶרֶת. צִפְרַת כְּרָמִים, בֵּין חֵיהָ בֵּין מֹתָהּ, כָּל שֶׁהוּא, שְׂמֻצְנֵיעִין אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִף הַמוֹצֵיא חֶגֶב חֵי טְמֵא, כָּל שֶׁהוּא, שְׂמֻצְנֵיעִין אוֹתוֹ לְקָטוֹן לְשַׁחֵק בּוֹ.

פרק י: משנה א

הַמְצָנֵיעַ לְזֶרַע וּלְדַגְמָא וּלְרִפּוּאָה, וְהוֹצִיאָו בְּשַׁבַּת, חֵיב בְּכָל שֶׁהוּא. וְכָל אָדָם אֵין חֵיב עָלָיו אֶלָּא כְּשַׁעוּרוֹ.
חֵזֵר וְהִכְנִיסוֹ, אִינוֹ חֵיב עָלָיו אֶלָּא כְּשַׁעוּרוֹ.

פרק י: משנה ב

הַמוֹצֵיא אֶכְלִין וְנִתְנָן עַל הָאֶסְקָפָה, בֵּין שְׁחֵזֵר וְהוֹצִיאָו בֵּין שֶׁהוֹצִיאָו אַחֵר, פְּטוּר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלֶאכֶתוֹ בְּבֵת אֶחָת.
קָפָה שֶׁהִיא מְלֶאכֶה פְּרוֹת וְנִתְנָה עַל הָאֶסְקָפָה הַחִיצוֹנָה, אִף עַל פִּי שֶׁרַב הַפְּרוֹת מִבְּחוּץ, פְּטוּר, עַד שִׁיּוֹצִיא אֶת כָּל הַקָּפָה.

שבת יג – יז

פרק י: משנה ג

המוציא בין בימינו בין בשמאלו, בתוך חיקו או על כתפו, חייב, שכן משא בני קהת. כלאחר ידו, ברגלו, בפיו ובמרפקו, באזנו ובשערו, ובפנדתו ופיה למטה, בין פנדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במנעלו, בסנדלו, פטור, שלא הוציא בדרך המוציאין.

פרק י: משנה ד

המתכוון להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור, לאחריו ובא לו לפניו, חייב. באמת אמרו: האשה החוגרת בסינר בין מלפניה ובין מלאחריה חייבת, שכן ראוי להיות חוזר. **רבי יהודה** אומר: אף מקבלי פתקין.

פרק י: משנה ה

המוציא כפר לרשות הרבים, חייב. הוציאוהו שנים, פטורין. לא יכל אחד להוציאו והוציאוהו שנים, חייבים. **ורבי שמעון** פוטר. המוציא אכלין פחות מכשעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהכלי טפלה לו. את החי במטה, פטור אף על המטה, שהמטה טפלה לו. את המת במטה, חייב. וכן כזית מן המת וכזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ, חייב. **ורבי שמעון** פוטר.

פרק י: משנה ו

הנוטל צפרניו זו בזו, או בשניו, וכן שערו, וכן שפמו, וכן זקנו, וכן הגודלת, וכן הכוחלת, וכן הפוקסת, **רבי אליעזר** מחייב, **וחכמים** אוסרין משום שבות. התולש מעציץ נקוב, חייב, ושאינו נקוב, פטור. **ורבי שמעון** פוטר בזה ובזה.

שבת יא:א – יא:ד

פרק יא: משנה א

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, חיב. מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע, **רבי עקיבא מחיב, ורחמנים פוטרין.**

פרק יא: משנה ב

כיצד?
שתי גזזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים, המושיט והזורק מזו לזו, פטור. היו שתייהן בדיוטא אחת, המושיט חיב, והזורק פטור, שכך היתה עבודת הלויים – שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים, מושיטין הקרשים מזו לזו, אבל לא זורקין. חלית הבור והסלע שהו גבוהין עשרה ורחבו ארבעה, הנוטל מהו והנותן על גבן, חיב, פחות מכן, פטור.

פרק יא: משנה ג

הזורק ארבע אמות בכתל, למעלה מעשרה טפחים, כזורק באויר, למטה מעשרה טפחים, כזורק בארץ. הזורק בארץ ארבע אמות, חיב. זרק לתוך ארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע אמות, פטור. חוץ לארבע אמות, ונתגלגל לתוך ארבע אמות, חיב.

פרק יא: משנה ד

הזורק בים ארבע אמות, פטור. אם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכו ארבע אמות, חיב. וכמה הוא רקק מים? פחות מעשרה טפחים. רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק בתוכו ארבע אמות, חיב.

שבת יאה – יב:ב

פרק יא: משנה ה

הזורק מן היָם לַיְבֵשָׁה וּמִן הַיְבֵשָׁה לַיָּם,
וּמִן הַיָּם לַסְּפִינָה וּמִן הַסְּפִינָה לַיָּם, וּמִן הַסְּפִינָה לַחֲבֵרְתָּהּ, פְּטוּר.
סְפִינֹת קְשׁוּרוֹת זֹז בָּזוּ, מְטַלְטְלִין מִזֹּז לָזוּ.
אִם אֵינָן קְשׁוּרוֹת, אִף עַל פִּי שְׂמֻקּוֹת, אֵין מְטַלְטְלִין מִזֹּז לָזוּ.

פרק יא: משנה ו

הזורק וְנִזְכָּר לְאַחַר שִׁיצָתָהּ מִיָּדוֹ, קִלְטָה אַחֵר, קִלְטָה כָּלֵב, אוֹ שֶׁנִּשְׂרָפָה,
פְּטוּר.
זָרֵק לַעֲשׂוֹת חֲבוּרָה, בֵּין בְּאָדָם בֵּין בְּבַהֲמָה,
וְנִזְכָּר עַד שֶׁלֹּא נַעֲשֶׂה חֲבוּרָה, פְּטוּר.
זֶה הַכֹּל:
כָּל חִיבֵי חֲטָאוֹת אֵינָן חִיבִין עַד שֶׁתֵּהָא תְּחַלְתֵּן וְסוֹפֵן שְׂגָגָה.
תְּחַלְתֵּן שְׂגָגָה וְסוֹפֵן זָדוֹן, תְּחַלְתֵּן זָדוֹן וְסוֹפֵן שְׂגָגָה, פְּטוּרִין,
עַד שֶׁתֵּהָא תְּחַלְתֵּן וְסוֹפֵן שְׂגָגָה.

פרק יב: משנה א

הַבּוֹנֶה, כִּמְהָ יִבְנֶה וַיְהִי חִיב? הַבּוֹנֶה כָּל שֶׁהוּא,
וְהַמְּסַתֵּת, וְהַמְּכֶה בַּפֶּטִישׁ וּבַמַּעֲצָד, הַקּוֹדֵחַ כָּל שֶׁהוּא, חִיב.
זֶה הַכֹּל:
כָּל הַעוֹשֶׂה מְלָאכָה וּמְלָאכְתּוֹ מִתְקַיְמֹת בְּשַׁבַּת, חִיב.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: אִף הַמְּכֶה בְּקֶרֶס עַל הַסֵּדוֹ בְּשַׁעַת מְלָאכָה,
חִיב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמִתְקוֹן מְלָאכָה.

פרק יב: משנה ב

הַחּוֹרֵשׁ כָּל שֶׁהוּא, הַמְּנַכֵּשׁ וְהַמְּקַרְסֵם וְהַמְּזַרְדֵּן כָּל שֶׁהוּא, חִיב.
הַמְּלַקֵּט עֲצִים, אִם לְתַקּוֹ, כָּל שֶׁהוּ, אִם לְהַסֵּק, כְּדִי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קְלָה.
הַמְּלַקֵּט עֲשָׂבִים, אִם לְתַקּוֹ, כָּל שֶׁהוּא, אִם לְבַהֲמָה, כְּמִלָּא פִּי הַגָּדִי.

שבת יב:ג – יב:ו

פרק יב: משנה ג

הפּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתוֹת, בֵּין בֵּימֵינוּ בֵּין בְּשִׁמְאֵלוֹ,
בֵּין מִשֵּׁם אֶחָד בֵּין מִשְׁנֵי שְׁמוֹת, בֵּין מִשְׁנֵי סְמֻכּוֹת, בְּכָל לְשׁוֹן, חֵיֵב.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי: לֹא חֵיֵבוּ שְׁתֵּי אוֹתוֹת אֶלָּא מִשׁוּם רֶשֶׁם,
שֶׁכֶּד הָיוּ כּוֹתְבֵין עַל קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, לִידַע אִיזוֹ בֶן זֹגוּ.
אָמַר רַבִּי: מְצִינּוּ שֵׁם קָטָן מִשֵּׁם גָּדוֹל –
שֵׁם מִשְׁמַעוֹן וּשְׁמוּאֵל, נַח מִנְחוֹר, דָּן מִדְּנִיָּאל, גָּד מִגְּדִיָּאל.

פרק יב: משנה ד

הפּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתוֹת בְּהֶעֱלֵם אֶחָד, חֵיֵב.
כָּתַב בְּדִיו, בְּסֵם, בְּסִקְרָא, בְּקוֹמוֹס וּבְקִנְקִנְתוֹם, וּבְכָל דְּבַר שֶׁהוּא רוֹשֵׁם,
עַל שְׁנֵי כְּתָלֵי זְוִיּוֹת וְעַל שְׁנֵי לוּחֵי פְּנִקְס, וְהוּ נִהְגִין זֶה עִם זֶה, חֵיֵב.
הפּוֹתֵב עַל בְּשָׂרוֹ, חֵיֵב.
הַמְּסַרֵט עַל בְּשָׂרוֹ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר.

פרק יב: משנה ה

כָּתַב בְּמִשְׁקִין, בְּמֵי פְרוֹת, בְּאַבֶּק דְּרָכִים, בְּאַבֶּק הַסּוֹפְרִים,
וּבְכָל דְּבַר שֶׁאִינוֹ מִתְקִים, פְּטוּר.
לְאַחַר יָדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמִרְפָּקוֹ,
כָּתַב אוֹת אַחַת סְמוּדָה לְכָתֵב, וּכְתַב עַל גִּבֵּי כְּתָב,
נִתְכַּוֵּן לְכָתֵב חֵי"ת וְכָתַב שְׁנֵי זִי"נִין,
אֶחָד בְּאַרְץ וְאֶחָד בְּקוֹרָה, כָּתַב עַל שְׁנֵי כְּתָלֵי הַבַּיִת,
עַל שְׁנֵי דְפֵי פְּנִקְס וְאִין נִהְגִין זֶה עִם זֶה, פְּטוּר.
כָּתַב אוֹת אַחַת נוֹטְרִיקוֹן, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן בְּתִירָא מְחַיֵּב, וְחַכְמִים פּוֹטְרִין.

פרק יב: משנה ו

הפּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתוֹת בְּשְׁנֵי הָעֲלָמוֹת, אַחַת שְׁחָרִית וְאַחַת בֵּין הָעֲרֵבִים,
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְחַיֵּב, וְחַכְמִים פּוֹטְרִין.

שבת יג:א – יג:ד

פרק יג: משנה א

רבי אליעזר אומר: האורג שלשה חוטין בתחלה ואחת על האריג, חיב. וְחֻמְקִים אומרים: בין בתחלה בין בסוף, שעורו שני חוטין.

פרק יג: משנה ב

העושה שני בתי נירין בנירין, בקרוס, בנפה, בכברה ובסל, חיב. והתופר שתי תפירות, והקורע על מנת לתפר שתי תפירות.

פרק יג: משנה ג

הקורע בחמתו ועל מתו, וכל המקלקליו, פטורין. והמקלקל על מנת לתקו, שעורו כמתקו.

פרק יג: משנה ד

שעור המלבו והמנפץ והצובע והטווה, כמלא רחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין, שעורו כמלא הסיט.

שבת יגה – יד:א

פרק יג: משנה ה

רבי יהודה אומר: הצד צפור למגדל וצבי לבית, חיב. וחקמים אומרים: צפור למגדל, וצבי לבית ולחצר ולביבין. רבן שמעון בן גמליאל אומר: לא כל הביבין שוין. זה הפלל: מחסר צידה, פטור, ושאינו מחסר צידה, חיב.

פרק יג: משנה ו

צבי שנכנס לבית ונעל אחד בפניו, חיב. נעלו שנים, פטורין. לא יכל אחד לנעל ונעלו שנים, חיבין. ורבי שמעון פוטר.

פרק יג: משנה ז

ישב האחד על הפתח ולא מלאהו, ישב השני ומלאהו, השני חיב. ישב הראשון על הפתח ומלאהו, ובא השני וישב בצדו, אף על פי שעמד הראשון והלך לו, הראשון חיב והשני פטור. הא למה זה דומה? לנועל את ביתו לשמרו ונמצא צבי שמור בתוכו.

פרק יד: משנה א

שמנה שרצים האמורים בתורה, הצדו והחובל בהן, חיב. ושאר שקצים ורמשים, החובל בהן פטור, הצדו לצרף, חיב, שלא לצרף, פטור. חייה ועוף שברשותו, הצדו פטור, והחובל בהן חיב.

שבת ידב – טו:א

פרק יד: משנה ב

אין עושין הילמי בשבת,
אבל עושה הוא את מי המלח וטובל בהן פתו ונותן לתוך התבשיל.
אמר רבי יוסי: והלא הוא הילמי, בין מרבה ובין מעט.
ואלו הן מי מלח המתרין, נותן שמו בתחלה לתוך המים או לתוך המלח.

פרק יד: משנה ג

אין אוכלין אזור יון בשבת, לפי שאינו מאכל בריאים,
אבל אוכל הוא את יועזר ושותה אבוב רועה.
כל האכלין אוכל אדם לרפואה, וכל המשקין שותה,
חוץ ממי דקלים וכוס עקרים, מפני שהן לירוקה.
אבל שותה הוא מי דקלים לצמא, וסד שמו עקרין שלא לרפואה.

פרק יד: משנה ד

החושש בשניו, לא יגמע בהן את החמץ,
אבל מטביל הוא כדרכו, ואם נתרפא נתרפא.
החושש במתניו, לא יסוד יין וחמץ,
אבל סד הוא את השמו, ולא שמו ורד.
בני מלכים סכין שמו ורד על מפותיהו, שכן דרכם לסוד בחל.
רבי שמעון: כל ישראל בני מלכים הם.

פרק טו: משנה א

אלו קשרים שחיבין עליהן: קשר הגמליו וקשר הספניו.
וכשם שהוא חיב על קשורו כך הוא חיב על התרו.
רבי מאיר: אומר:
כל קשר שהוא יכול להתירו באחת מידי, אין חיבין עליו.

שבת טו:ב – טז:ב

פרק טו: משנה ב

יש לך קשרים שאין חיבין עליהן כקשר הגמלין וכקשר הספנין.
קושרת אשה מפתח חלוקה, וחוטאי סבכה ושל פסיקיא,
ורצועות מנעל וסנדל, ונודות יין ושמן, וקדרה של בשר.
רבי אליעזר בן יעקב אומר: קושרין לפני הבהמה בשביל שלא תצא.
קושרין דלי בפסיקיא, אבל לא בחבל. **רבי יהודה** מתיר.
כלל אמר **רבי יהודה**: כל קשר שאינו של קימא, אין חיבין עליו.

פרק טו: משנה ג

מקפלין את הכלים אפלו ארבעה וחמשה פעמים,
ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת, אבל לא משבת למוצאי שבת.
רבי ישמעאל אומר:
מקפלין את הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת,
וחלבי שבת קרבין ביום הכפורים. (אבל לא של יום הכפורים בשבת).
רבי עקיבא אומר:
לא של שבת קרבין ביום הכפורים, ולא של יום הכפורים קרבין בשבת.

פרק טז: משנה א

כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדלקה,
בין שקורין בהן ובין שאין קורין בהן.
ואף על פי שכתובים בכל לשון, טעונים גניזה.
ומפני מה אין קורין בהן? מפני בטול בית המדרש.
מצילין תיק הספר עם הספר, ותיק התפלין עם התפלין,
ואף על פי שיש בתוכן מעות.
וליהכן מצילין אותן? למבוי שאינו מפלש. **בן בתירא** אומר: אף למפלש.

פרק טז: משנה ב

מצילין מזון שלש סעדות, הראוי לאדם לאדם, הראוי לבהמה לבהמה.
כיצד? נפלה דלקה בלילי שבת, מצילין מזון שלש סעדות,
בשחרית, מצילין מזון שתי סעדות, במנחה, מזון סעדה אחת.
רבי יוסי אומר: לעולם מצילין מזון שלש סעדות.

שבת טזג – טזו

פרק טז: משנה ג

מְצִילִין סַל מֵלֵא כְּכֹרוֹת, וְאֵף עַל פִּי שֵׁשׁ בּוּ מֵאָה סְעֵדוֹת,
וְעָגוּל שֶׁל דְּבֵלָה, וְחֻבֵּית שֶׁל יֵין.
וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵים: "בֵּאוּ וְהִצִּילוּ לָכֶם."
וְאִם הֵיוּ פְּקָחִין, עוֹשִׂין עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן אַחֲרֵי הַשַּׁבָּת.
לְהִיכֵן מְצִילִין אוֹתָן? לְחֻצֵר הַמְּעֻרְבֵּת.
בֶּן בְּתִירָא אוֹמֵר: אֵף לְשֵׁאִינָה מְעֻרְבֵּת.

פרק טז: משנה ד

וְלִשְׁמָם מוֹצִיא כָּל כְּלֵי תְּשֻׁמִּישׁוֹ,
וְלוֹבֵשׁ כָּל מָה שֶׁיִּכּוֹל לְלַבֵּשׁ, וְעוֹטֵף כָּל מָה שֶׁיִּכּוֹל לְעֵטֵף.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: שְׂמֹנֶה עָשָׂר כְּלִים.
וְחוֹזֵר וְלוֹבֵשׁ וּמוֹצִיא, וְאוֹמֵר לְאַחֲרֵים: "בֵּאוּ וְהִצִּילוּ עִמִּי".

פרק טז: משנה ה

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנָס אוֹמֵר:
פּוֹרְסִין עוֹר שֶׁל גְּדִי עַל גְּבִי שֶׁדָּה תְּבֵה וּמְגַדֵּל שְׂאֲחָזוּ בָּהֶן אֶת הָאוֹר,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְחַרְדֵּךְ.
וְעוֹשִׂין מְחֻצָּה בְּכָל הַכְּלִים, בֵּין מְלֵאִים בֵּין רִיקָנִים,
בְּשֶׁבִיל שֶׁלֹּא תֵעָבֵר הַדְּלָקָה.
רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכָלֵי חֶרֶס חֲדָשִׁים מְלֵאִין מַיִם,
לְפִי שֶׁאֵין יְכוֹלִין לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר וְהוּא מְתַבַּקְעִין וּמְכַבִּין אֶת הַדְּלָקָה.

פרק טז: משנה ו

נִכְרֵי שְׂבָא לְכַבּוֹת, אֵין אוֹמְרִים לוֹ: "כִּפֵּה וְאֵל תְּכַבֵּה",
מִפְּנֵי שֶׁאֵין שְׂבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן,
אֲבָל קָטָן שְׂבָא לְכַבּוֹת, אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁשְׂבִיתָתוֹ עֲלֵיהֶן.

שבת טז:ז – יז:ב

פרק טז: משנה ז

כּוֹפִין קְעָרָה עַל גְּבֵי הַנֵּר בְּשִׁבִיל שְׁלֵא תֵּאָחֵז בְּקוֹרָה,
וְעַל צוֹאָה שֶׁל קֶטָן, וְעַל עֶקְרֵב שְׁלֵא תִשָּׂךְ.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: מַעֲשֵׂה בָּא לִפְנֵי רַבּוֹ יוֹחֲנָן בֶּן זִכְאִי בְּעֶרְב,
וְאָמַר: "חֹשֶׁשְׁנִי לוֹ מִחֻטָּאת".

פרק טז: משנה ח

נִכְרִי שֶׁהִדְלִיק אֶת הַנֵּר, מִשְׁתַּמֵּשׁ לְאוּרוֹ יִשְׂרָאֵל,
וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר.
מֵלֵא מַיִם לְהִשְׁקוֹת בְּהִמְתּוֹ, מִשְׁקָה אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל,
וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר.
עָשָׂה גּוֹי כְּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ, יוֹרֵד אַחֲרָיו יִשְׂרָאֵל, וְאִם בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, אָסוּר.
מַעֲשֵׂה בְּרַבּוֹן גְּמֻלִיאֵל וְזֻקְנִים שֶׁהָיוּ בְּאִין בְּסַפִּינָה,
וְעָשָׂה גּוֹי כְּבֶשׂ לִירֵד בּוֹ, וְיֵרְדוּ בּוֹ רַבּוֹן גְּמֻלִיאֵל וְזֻקְנִים.

פרק יז: משנה א

כָּל הַכֵּלִים נֹטְלִין בְּשַׁבָּת וְדִלְתוֹתֵיהֶן עִמָּהֶן,
אֵף עַל פִּי שְׁנַתְפָּרְקוּ בְּשַׁבָּת.
שְׂאִינָן דּוֹמִין לְדִלְתוֹת הַבַּיִת, לְפִי שְׂאִינָן מִן הַמּוֹכֵן.

פרק יז: משנה ב

נוֹטֵל אָדָם קֶרֶס לְפִצֵּעַ בּוֹ אֶת הָאֲגוּזִים, וְקָרְדָם לְחַתֵּךְ אֶת הַדְּבִלָה.
מְגָרָה, לְגֵרֵד בָּהּ אֶת הַגְּבִינָה. מְגָרְפָה, לְגֵרֵף בָּהּ אֶת הַגְּרוֹגְרוֹת.
אֶת הַרְחַח וְאֶת הַמּוֹזֵל, לְתַת עָלָיו לְקֶטָן.
אֶת הַכּוֹשׁ וְאֶת הַכְּרֶכֶר, לְתַחֵב בּוֹ.
מִחֻט שֶׁל יָד, לְטַל בּוֹ אֶת הַקּוֹץ, וְשֶׁל סִקָּאִים, לְפַתֵּחַ בּוֹ אֶת הַדְּלֵת.

שבת יז:ג – יז:ו

פרק יז: משנה ג

קנה של זיתים,
אם יש קשר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין מקבל טמאה.
בין כד ובין כד, נטל בשבת.

פרק יז: משנה ד

רבי יוסי אומר: כל הכלים נטליו, חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרשה.
כל הכלים נטליו לצרד ושלא לצרד.
רבי נחמיה אומר: אין נטליו אלא לצרד.

פרק יז: משנה ה

כל הכלים הנטליו בשבת, שבריהו נטליו עמהו,
ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכה.
שברי ערבה, לכסות בהן את פי החבית.
שברי זכוכית, לכסות בהן את פי הפד.
רבי יהודה אומר: ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכתו.
שברי ערבה, לצוק לתוכן מקפה. ושל זכוכית לצוק לתוכן שמו.

פרק יז: משנה ו

האבו שבקרויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת, ממלאין בה.
ואם לאו, אין ממלאין בה.
זמורה שהיא קשורה בטפיח, ממלאין בה בשבת.

שבת יז:ז – יח:ב

פרק יז: משנה ז

פֶּקֶק הַחֲלוֹן – רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר:
בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא קָשׁוּר וְתִלּוּי, פּוֹקֵקִין בּוֹ, וְאִם לֹא, אֵין פּוֹקֵקִין בּוֹ.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד פּוֹקֵקִין בּוֹ.

פרק יז: משנה ח

כָּל כְּסוּיֵי הַכֵּלִים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם בֵּית אַחִיזָה נִטְלִים בְּשַׁבָּת.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי: בְּמָה דְבָרִים אָמוּרִים? בְּכִסּוּי קֶרֶקַע,
אֲבֵל בְּכִסּוּי הַכֵּלִים, בֵּין כֶּד וּבֵין כֶּד נִטְלִים בְּשַׁבָּת.

פרק יח: משנה א

מִפְּנֵין אֶפְלוֹ אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ קִפּוֹת שֶׁל תְּבוֹן וְשֶׁל תְּבוּאָה
מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים וּמִפְּנֵי בֵּטוּל בֵּית הַמְּדֻרָשׁ,
אֲבֵל לֹא אֶת הָאוֹצֵר.
מִפְּנֵין תְּרוּמָה טְהוֹרָה, וּדְמָאִי, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֶּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, וְהַתְּרֻמוֹס הַיָּבֵשׁ,
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל לַעֲנִיִּים.
אֲבֵל לֹא אֶת הַטֶּבֶל, וְלֹא מַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ,
וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֶּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ, וְלֹא אֶת הַלוֹף, וְלֹא הַחֲרָדֵל.
רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל מַתִּיר בְּלוֹף, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאֲכָל עוֹרְבִין.

פרק יח: משנה ב

חֲבִילֵי קֶשׁ וְחֲבִילֵי עֵצִים וְחֲבִילֵי זָרְדִים,
אִם הִתְקִינָן לְמֵאֲכָל בְּהֵמָה, מְטַלְטְלִין אוֹתָן. וְאִם לֹא, אֵין מְטַלְטְלִין אוֹתָן.
כּוֹפִין אֶת הַסֵּל לִפְנֵי הָאֶפְרוּחִים, כְּדֵי שִׁיעֲלוּ וַיִּרְדּוּ.
תְּרַנְגְּלַת שְׁבַרְחָה, דּוֹחִין אוֹתָהּ עַד שֶׁתִּכְנַס.
מְדַדִּין עֶגְלִין וְסִיחִין בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים.
אִשָּׁה מְדַדָּה אֶת בָּנָהּ.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: אֵימַתִּי?
בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא נוֹטֵל אַחַת וּמְנִיחַ אַחַת, אֲבֵל אִם הִיָּה גוֹרֵר, אָסוּר.

שבת יחג – יטג

פרק יח: משנה ג

אין מילדין את הבהמה ביום טוב, אבל מסעדין ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה ממוקום למקום, ומחללין עליה את השבת, וקושרין את הטבור. **רבי יוסי** אומר: אף חותכין. וכל צרכי מילה עושין בשבת.

פרק יט: משנה א

רבי אליעזר אומר: אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאו בשבת מגלה. ובסכנה, מכסהו על פי עדים. ועוד אמר **רבי אליעזר**: כורתין עצים לעשות פחמין ולעשות כלי ברזל. כלל אמר **רבי עקיבא**: כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת.

פרק יט: משנה ב

עושין כל צרכי מילה בשבת: מוהלין, ופורעין, ומוצצין, ונותנין עליה אספלגית וכמון. אם לא שחק מערב שבת, לועס בשניו ונותן. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת, ינתן זה בעצמו וזה בעצמו. ואין עושין לה חלוק לכתחלה, אבל כורף עליה סמרטוט. אם לא התקין מערב שבת, כורף על אצבעו ומביא, ואפלו מחצר אחרת.

פרק יט: משנה ג

מרחיצין את הקטן, בין לפני המילה ובין לאחר המילה, ומזלפין עליו ביד, אבל לא בכלי. **רבי אלעזר בן עזריה** אומר: מרחיצין את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת, שנאמר: "ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים" (בראשית לד). ספק ואנדרוגינוס אין מחללין עליו את השבת, **ורבי יהודה** מתיר באנדרוגינוס.

שבת יט:ד – כ:א

פרק יט: משנה ד

מי שהיו לו שתי תינוקות, אחד למוול אחר השבת ואחד למוול בשבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת, חזיב. אחד למוול בערב שבת ואחד למוול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת, **רבי אליעזר** מחזיב חטאת, ו**רבי יהושע** פוטר.

פרק יט: משנה ה

קטן נמול לשמנה, לתשעה, ולעשרה, ולאחד עשר, ולשנים עשר, לא פחות ולא יותר.

הא כיצד?

כדרךכו, לשמנה. נולד לבין השמשות, נמול לתשעה. בין השמשות של ערב שבת, נמול לעשרה. יום טוב לאחר השבת, נמול לאחד עשר. שני ימים טובים של ראש השנה, נמול לשנים עשר. קטן החולה, אין מוהלין אותו עד שיבריא.

פרק יט: משנה ו

אלו הן ציצין המעכבין את המילה: בשר החופה את רב העטרה. ואינו אוכל בתרומה.

ואם היה בעל בשר, מתקנו מפני מראית העין. מל ולא פרע את המילה, כאלו לא מל.

פרק כ: משנה א

רבי אליעזר אומר: תולין את המשמרת ביום טוב, ונותנין לתלויה בשבת. ו**חכמים** אומרים: אין תולין את המשמרת ביום טוב, ואין נותנין לתלויה בשבת, אבל נותנין לתלויה ביום טוב.

שבת כ"ב – כ"ה

פרק כ: משנה ב

נוֹתְנִין מַיִם עַל גְּבֵי הַשְּׁמָרִים בְּשָׁבִיל שְׂיָצֵלוּ,
וּמְסַנְּנִין אֶת הַיַּיִן בְּסוּדָרִין וּבְכַפִּיפָה מְצֹרֶת,
וְנוֹתְנִין בִּיצָה בְּמִסְנַנֶּת שֶׁל חֶרְדֵּל, וְעוֹשִׂין אֲנוּמְלִין בְּשַׁבָּת.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: בְּשַׁבָּת, בְּכֹס, בַּיּוֹם טוֹב, בְּלֶגֶן, וּבְמוֹעֵד, בְּחֻבֵּית.
רַבִּי צְדוֹק אָמַר: הַכֹּל לְפִי הָאוֹרְחִין.

פרק כ: משנה ג

אִין שׁוֹרִין אֶת הַחֲלֵתִית בְּפוֹשְׁרִין, אֲבָל נוֹתֵן לְתוֹךְ הַחֲמֹץ.
וְאִין שׁוֹרִין אֶת הַכֶּרְשִׁינִין וְלֹא שָׁפִין אוֹתוֹ,
אֲבָל נוֹתֵן לְתוֹךְ הַכֶּבֶרָה אוֹ לְתוֹךְ הַכִּלְפָּלָה.
אִין כּוֹבְרִין אֶת הַתְּבוֹן בְּכֶבֶרָה,
וְלֹא יִתְנֶנּוּ עַל גְּבֵי מָקוֹם גְּבוּהָ בְּשָׁבִיל שְׂיֵרֵד הַמֶּנֶּץ,
אֲבָל נוֹטֵל הוּא בְּכֶבֶרָה וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הָאֵבוֹס.

פרק כ: משנה ד

גוֹרְפִין מְלַפְּנֵי הַפֶּטֶם, וּמְסַלְקִין לְצַדְדֵינָן מִפְּנֵי הָרַעִי, דְּבָרֵי **רַבִּי דוֹסָא**.
וְחֲכָמִים אוֹסְרִין.
נוֹטְלִין מְלַפְּנֵי בְּהֵמָה זוֹ וְנוֹתְנִין לְפְנֵי בְּהֵמָה זוֹ בְּשַׁבָּת.

פרק כ: משנה ה

הַקֵּשׁ שֶׁעַל גְּבֵי הַמָּטָה, לֹא יִנְעָנְעוּ בִּידוֹ, אֲלֵא מְנַעְנְעוּ בְּגוּפוֹ.
וְאִם הָיָה מְאֻכָּל בְּהֵמָה, אוֹ שֶׁהָיָה עָלָיו כֶּר אוֹ סָדִין, מְנַעְנְעוּ בִּידוֹ.
מְכַבֵּשׁ שֶׁל בְּעָלֵי בְּתִים, מִתִּירִין, אֲבָל לֹא כּוֹבְשִׁין. וְשֶׁל כּוֹבְסִין, לֹא יִגַע בּוֹ.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: אִם הָיָה מִתֵּר מְעָרְבַ שַׁבָּת, מִתִּיר אֶת כָּלֹ וְשׁוֹמְטוֹ.

שבת כא:א – כב:א

פרק כא: משנה א

נוטל אדם את בנו והאבן בידו, וכלכלה והאבן בתוכה.
ומטלטלין תרומה טמאה עם הטהורה ועם החלין.
רבי יהודה אומר: אף מעלין את המדמע באחד ומאה.

פרק כא: משנה ב

האבן שעל פי החבית, מטה על צדה והיא נופלת.
היתה בין החביות, מגביה ומטה על צדה והיא נופלת.
מעות שעל הכר, נוער את הכר והן נופלות.
היתה עליו לשלשת, מקנחה בסמרטוט.
היתה של עור, נותנין עליה מים עד שתכלה.

פרק כא: משנה ג

בית שמאי אומרים: מגביהין מן השלחן עצמות וקלפין.
ובית הלל אומרים: נוטל את הטבלה כלה ומנערה.
מעבירין מלפני השלחן פרוורין פחות מכזית
ושער של אפונין ושער של עדשים, מפני שהוא מאכל בהמה.
ספוג, אם יש לו עור בית אחיזה, מקנחין בו, ואם לאו, אין מקנחין בו.
וחכמים אומרים: בין כד ובין כד, נטל בשבת, ואינו מקבל טמאה.

פרק כב: משנה א

חבית שנשברה, מצילין הימנה מזון שלש סעדות,
ואומר לאחרים: "באו והצילו לכם", ובלבד שלא יספג.
אין סוחטין את הפרות להוציא מהן משקין, ואם יצאו מעצמן, אסורין.
רבי יהודה אומר:
אם לאכלין, היוצא מהן מתר, ואם למשקין, היוצא מהן אסור.
חלות דבש שרסקו מערב שבת ויצאו מעצמן, אסורין.
ורבי אליעזר מתיר.

שבת כב:ב – כב:ה

פרק כב: משנה ב

כָּל שָׁבָא בְּחֻמֵי מַעֲרַב שַׁבָּת, שׁוֹרִין אוֹתוֹ בְּחֻמֵי בְּשַׁבָּת,
וְכָל שְׂלֵא בָּא בְּחֻמֵי מַעֲרַב שַׁבָּת, מְדִיחִין אוֹתוֹ בְּחֻמֵי בְּשַׁבָּת,
חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיָּשׁוּן, וְדָגִים מְלֻוּחִים קְטָנִים וְקוֹלִיס הָאֶסְפָּנִין,
שֶׁהִדְחָתוּ זֶה הֵיא גָּמֹר מְלֻאכְתָּן.

פרק כב: משנה ג

שׁוֹבֵר אָדָם אֶת הַחֲבִית לְאָכֵל הַיִּמְנָה גְרוּגְרוֹת,
וּבְלֶבֶד שְׂלֵא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת כְּלִי.
וְאִין נוֹקְבִים מְגוּפָה שֶׁל חֲבִית, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻכְמִים מִתִּירִין.
וְלֹא יִקְבְּנָה מְצֻדָּה.
וְאִם הִיְתָה נְקוּבָה, לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שְׁעוּה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְמַרְח.
אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: מַעֲשֵׂה בָּא לְפָנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאי בְּעָרְב,
וְאָמַר: "חוֹשֵׁשְׁנִי לוֹ מִחֻטָּאת".

פרק כב: משנה ד

נוֹתְנִין תְּבַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר בְּשִׁבִיל שְׂיָהָא שְׁמוֹר,
וְאֶת הַמֵּיִם הַיְפִיִּים בְּרָעִים בְּשִׁבִיל שְׂיָצֵנוּ,
וְאֶת הַצּוֹנֵן בְּחֻמָּה בְּשִׁבִיל שְׂיַחֲמוּ.
מִי שֶׁנִּשְׂרָו כְּלִין בְּדֶרֶךְ בְּמֵיִם, מְהֵלֶךְ בְּהוֹן וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ.
הַגִּיעַ לְחֻצֵר הַחִיצוֹנָה, שׁוֹטְחֵן בְּחֻמָּה, אֲבָל לֹא כִנְגַד הָעָם.

פרק כב: משנה ה

הַרוֹחֵץ בְּמֵי מַעֲרָה וּבְמֵי טְבָרְיָא וְנִסְתַּפֵּג,
אֶפְלוּ בְּעֶשֶׂר אֲלוֹנְטִיאוֹת, לֹא יִבְיֵאֵם בִּידוֹ.
אֲבָל עֶשְׂרֵה בְּנֵי אָדָם מִסְתַּפְּגִין בְּאֲלוֹנְטִיַת אַחַת פְּנִיָּהֶם יְדִיָּהֶם וְרַגְלֵיהֶם,
וּמְבִיאִין אוֹתָהּ בִּידוֹ.

שבת כבו – כג:ג

פרק כב: משנה ו

סָכִין וּמְמַשְׁמֵשִׁין בְּבָנֵי מַעֲיָם, אֲבָל לֹא מִתְעַמְלִין וְלֹא מִתְגַּדְּדִין.
אִין יוֹרְדִין לְקוֹרְדִימָה, וְאִין עוֹשִׂין אִפְקִטוּזִין, וְאִין מְעַצְבִּין אֶת הַקָּטָן,
וְאִין מְחַזְרִין אֶת הַשֶּׁבֶר.
מִי שֶׁנִּפְרָקָה יָדוֹ וְרָגְלוֹ, לֹא יִטְרַפֵּם בְּצוּנָן, אֲבָל רוֹחֵץ הוּא כְּדָרְכוֹ,
וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא.

פרק כג: משנה א

שׁוֹאֵל אָדָם מִחֲבֵרוֹ כִּדֵּי יֵין וְכִדֵּי שְׁמֹן, וּבִלְבָד שְׁלֹא יֵאמָר לוֹ: "הַלּוֹנִי",
וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֲבֵרְתָהּ כְּפָרוֹת.
וְאִם אִינוּ מֵאֲמִינוּ, מְנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן לְאַחַר שַׁבָּת.
וְכֵן עָרַב פֶּסַח בִּירוּשָׁלַיִם שָׁחַל לְהִיּוֹת בַּשַּׁבָּת,
מְנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פֶּסָחוֹ, וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ חֶשְׁבוֹן לְאַחַר יוֹם טוֹב.

פרק כג: משנה ב

מוֹנֶה אָדָם אֶת אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפְרוֹתָיו מִפִּיּוֹ, אֲבָל לֹא מִן הַכֶּתֶב.
וּמְפִיס עִם בְּנָיו וְעִם בְּנֵי בֵיתוֹ עַל הַשְּׁלָחוֹ,
וּבִלְבָד שְׁלֹא יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת מְנָה גְדוֹלָה כְּנֶגֶד קְטָנָה, מִשּׁוּם קְבִיא.
וּמְטִילִין חֲלָשִׁים עַל הַקְּדָשִׁים בְּיוֹם טוֹב, אֲבָל לֹא עַל הַמְּנוֹת.

פרק כג: משנה ג

לֹא יִשְׁכַּר אָדָם פּוֹעֲלִים בַּשַּׁבָּת, וְלֹא יֵאמָר אָדָם לְחֲבֵרוֹ לְשַׁכַּר לוֹ פּוֹעֲלִים.
אִין מְחַשְׁיָכִין עַל הַתְּחוּם לְשַׁכַּר פּוֹעֲלִים וְלְהִבִּיא פְרוֹת,
אֲבָל מְחַשְׁיָד הוּא לְשֹׁמֵר, וּמִבִּיא פְרוֹת בְּיָדוֹ.
כָּל אִמֹר **אָבָא שְׂאוּל**: כָּל שְׂאֵנִי זְכָאִי בְּאֲמִירְתּוֹ, רִשְׁאִי אֲנִי לְהַחְשִׁיד עָלָיו.

שבת כג:ד – כד:ב

פרק כג: משנה ד

מחשיכין על התחום לפקח על עסקי כלה,
ועל עסקי המת להביא לו ארון ותכריכין.
גוי שהביא חלילין בשבת, לא יספד בהו ישראל,
אלא אם כן באו ממקום קרוב.
עשו לו ארון וחרפו לו קבר, יקבר בו ישראל,
ואם בשביל ישראל, לא יקבר בו עולמית.

פרק כג: משנה ה

עושין כל צרכי המת, סכין ומדיחין אותו, ובלבד שלא יזיזו בו אבר.
שומטין את הפר מתחתיו ומטילין אותו על החל בשביל שימתין.
קושרים את הלחי, לא שיעלה, אלא שלא יוסיף.
וכן קורה שנשברה, סומכין אותה בספסל או בארכות המטה,
לא שתעלה, אלא שלא תוסיף.
אין מעמצין את המת בשבת, ולא בחל עם יציאת נפש.
והמעמץ עם יציאת נפש, הרי זה שופך דמים.

פרק כד: משנה א

מי שהחשיך בדרך, נותן פיסו לנכרי,
ואם אין עמו נכרי, מניחו על החמור.
הגיע לחצר החיצונה,
נוטל את הכלים הנטלין בשבת,
ושאינו נטלין בשבת, מתיר את החבליים, והשקין נופלין מאליהם.

פרק כד: משנה ב

מתירין פקיעי עמיר לפני בהמה, ומפספסים את הכפין,
אבל לא את הזרין.
אין מרסקין לא את השחת ולא את החרובין לפני בהמה,
בין דקה בין גסה.
רבי יהודה מתיר בחרובין לדקה.

שבת כד:ג – עירובין א:א

פרק כד: משנה ג

אין אובסין את הגמל, ולא דורסין, אבל מלעיטין.
ואין ממרים את העגלים, אבל מלעיטין.
ומהלקטין לתרנגולין. ונותנין מים למרסן, אבל לא גובלים.
ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשבד,
אבל נותנין לפני אונים ותרנגולים ולפני יוני הרדסיות.

פרק כד: משנה ד

מחתכין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים.
רבי יהודה אומר: אם לא היתה נבלה מערב שבת, אסורה,
לפי שאינה מן המוכן.

פרק כד: משנה ה

מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצרף השבת.
פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקוה.
ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית,
שפקקו את המאור בטפיח, וקשרו את המקדה בגמי,
לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו.
ומדבריהן למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת.

מסכת עירובין

פרק א: משנה א

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט.
רבי יהודה אומר: אינו צריך.
והרחב מעשר אמות, ימעט.
ואם יש לו צורת הפתח,
אף על פי שהוא רחב מעשר אמות, אין צריך למעט